

ISPRAĆAJ

<https://www.doi.org/10.17234/9789533791906.17>

Prijatelju stari, dragi Cifra, tako sam te zvao, požurio sam iz Splita u metropolu da te pozdravim. Zadnji put da te pozdravim, zajedno s tvojim kolegama, academicima iz Razreda za društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Stoje tu, u ovoj hladnoj mirogojskoj mramornoj prostoriji rastanaka, tužni i nijemi.

Navikli smo bili na tvoju staloženost i mirnoću, razvučen i tih glas, voljeli tvoje poštenje i marljivost, etičnost i toleranciju, cijenili tvoje vizije društva blagostanja i slobodnih, jednakih i solidarnih pučana, ekološki osviještenih. Tvojih prosvjećenih i neprosvjedenih Hrvata, kakvi već jesmo. Kako ćemo sada ispuniti prazninu koju nam ostavljaš? Tužni smo jer smo osiromašeni za jednoga vrhunskog znanstvenika, redovitoga člana Hrvatske akademije znanosti, sjajnog sveučilišnog profesora, emerita, pedantnog pisca knjiga, iskrenog i dragog prijatelja s kojim smo vodili duge razgovore o sociološkim, političkim i filozofskim dvojbama, hrvatskome društvu, sociološkim imaginacijama, religijama, zaštiti slavonskih ravnica i šuma u Petrijevcima i prozračnog uzobalja dolje u mojemu jadranskom okolišu.

U svojim znanstvenim radovima i osobnim angažiranjem zalagao se za pravedniji svijet bez oružanih sukoba, poštivanje prava i sloboda čovjeka, očuvani okoliš i suzbijanje siromaštva.

Sinoć sam čitao dnevničke zapise iz vremena kada smo kao ministri služili domovini u ratnoj Vladi demokratskog jedinstva. Četvrtoga prosinca 1991. uputili smo se,

¹ Akademik dr. sc. Davorin Rudolf, red. prof. u miru, Pravni fakultet Sveučilišta u Splitu

ŽIVOT U SJEĆANJU

Znanstveni prilozi i osobne crtice u spomen akademiku Ivanu Cifriću (1946.-2018.)

zajedno s ministrom Perom Kriste, iz Zagreba u opkoljeni Dubrovnik. Petoga prosinca 1991., u ime hrvatske vlade, pregovarali smo u Cavtatu s admiralima i generalima Jugoslavenske armije o prestanku napadaja na drevni Grad. Sjećam se tvoje mirnoće, dok si onako uz lulu, spokojno, razvučeno i s mnogo takta, tumačio našu nesreću da se međusobno trijebimo, nepotrebno i balkanski necivilizirano- A prvi smo susjedi.

Navečer smo sastavili i potpisali sporazum o prestanku sukoba. Nažalost, sutradan, u svitanje 6. prosinca 1991., unatoč postignutome dogovoru, započeo je najteži oružani napadaj Armije u čitavoj, dugoj povijesti Dubrovnika. Požari, topovske granate i zastrašujuće rakete *maljutke* slijetale su odasvud. Na kraju smo, nakon ponovnih mučnih i dramatičnih pregovora, zahvaljujući i tvojoj hrabrosti, tvojim pregovaračkim umijećima i tvomemu junaštvu, uspjeli postići definitivno primirje i zaustaviti razaranja.

Predložio si da na neku od obljetnica razaranja Dubrovnika dođemo u Grad osvježiti sjećanja. Nažalost, nikada se nismo našli u Dubrovniku. Požurio si u svoje daleke gajeve i ravnice, svoj mitski Parnas gdje miruju nekakve široke zelene drave, save i dunavi, i stoluju ljudi učeni. Otišao si i rastužio sve nas. Svoje stare frendove koji smo te voljeli i neizmjereno cijenili.

Fališ nam. Počivaj spokojno u tome svome gaju raskošnoga slavonska hrašća i starih maslina u kojemu nestašno skaču tiči pjevači i čuju se zlatne harfe. Nježno te pozdravljam! Bok Cifra, stari moj. Bok!